

להצביע על הסכנה שבשירה לא מחייבת, להזהיר אותנו משירה שאינה הכרחית, שאינה מנסה לחולל בנו דבר מהותי כיחידים, כחברה. ויזלטיר רוצה להציל אותנו מהנמק הפושה בתרבות. הוא מספר לנו שהשירה יכולה לעשות את זה. צריך רק לקחת אותה.

שירי מחווה לוויזלטיר

שי דותן

גומה

נוף חורפי

ערב.
גשם בחלון.
ירושלים שותתת.
האדם ודאי בגלל הין
שהולם בי עכשו.
והכחל, הכחל העז
מאין בא?

מה שהספק
לא מכרסם בו
אינו נכון לקלט
למתח מיתר
שנתן עליו לפרט
לחרט סימן
לנסר את השפה
להטביע בלשון גמה
רכה כמו שיר.

יומולדת שמונים

בקניסה הוא שולח מבטים
למארכת החנגית
לדוג אותה בקרס חיכו.
ידיו נחושות כצבתות סרטן
מפרקות ביסודיות דג בשרני
נוברות בעצמות
בוצעות לחמניה
מספיגות בתנועה סבובית
את הרטב החם.
כשאני קורא שיר לכבודו
הוא מזמין בקבוק יין נוסף
לצנן את לבו הנכסף
ומקנח בעוגה רב שכבתית
שאת פרווריה הוא מוחה במפית
ומטביעה בצלחתו כחותם.

מלאכים

שהרינו באנקות אהבה
ותלשנו מכנפיהם נוצות
וטבלנו בקסת הלילה
וקעקענו את שמותיהם
שיהיו לנו לטוטפות